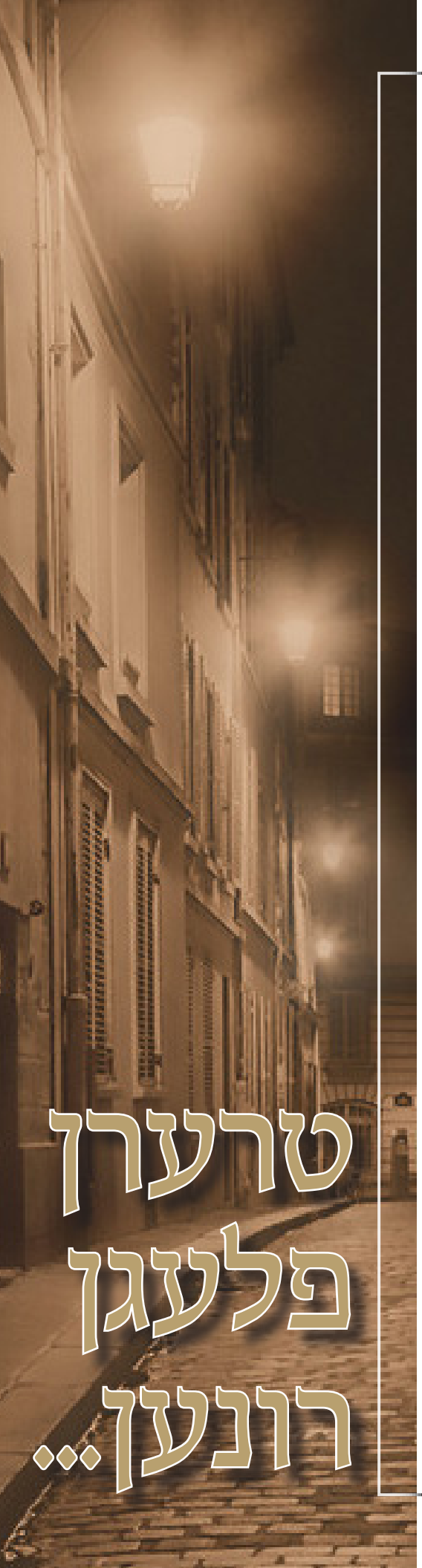

טרערן פלעגן רונען...

אין איינע פון די חרדישע געגנט א שיינע פאר יאר צוריק האט געוואוינט א פארפאלק. ליידער נאכן האבן די ערשטע קינד איז די מאמע נעבעך אוועק, און דאס קליין קינד שלמה'לע, א גאר באחנ'ט קינד האט קיינמאל נישט זוכה געווען צו זעהן זיין מאמע. די טאטע וועלכע האט פיל מיטגעמאכט אין זיין לעבן און האט געמיינט אז ענדליך וועט ער שוין זעהן ליכטיגקייט פאר די אויגן, איז געווארן צוריסן אויף שטיקער. ער האט ביטער רחמנות געהאט אויף דעם קליינעם שלמה'לע וואס ווי עס האט זיך ארויסגעשטעלט גייט ער פונדאסניי אנהייבן מיטצומאכן וואס דער טאטע האט מיטגעמאכט זיין גאנץ לעבן ביז יעצט. זיין הארץ האט געטריפט בלוט.

דער טאטע האט זיך אליינס געמוטשעט מיטן קינד. וועז שלמה'לע איז אלט געווען 4 יאר איז ער געפארן מיט אים צום ציון פון ר"ר אלימלך אין ליזענסק און באשלאסן דארט אויסצוגעבן דאס גאנצע וואס ליגט אים אויפן הארץ.

זייענדיג אין פוילין אליין מיט זיין קינד האט ליידער פאסירט א שווערן עקסידענט, ווי דער טאטע איז ערנסט געשעדיגט געווארן. די דארטיגע אמבולאנסן האבן אים אריינגעפירט אין די דארטיגע שפיטאל. און דאס קינד? זעהנדיג אז ער איז א איד האט מען אים געטראגן צום נענטסטן "סינעגאגא" - בית המדרש. וואס עס וועלן זיכער זיך דארט קימערן אידן אים אפצונעמען. די ארטיגע באאמטע האבן זיך נישט צופיל געקימערט איבער אים, זיי האבן אים געגעבן עטוואס אין מויל צו נעמען און אים דארט געלאזט.

דאס קינד שלמה'לע וועלכע האט שוין געהאט אביסל שכל, האט זיך געטראפן אין ביהמ"ד איינזאם אליין, טינף אינמיטן א פרעמדע לאנד. ער האט געווארט אז מענטשן זאל קומען אבער קיינער איז נישט געקומען.

עס האט אנגעהויבן צו נעכטיגן... עס ווערט טינקל... דאס לעכטל אויפן עמוד איז דאס איינציגסטע שיין אינעם גאנצן ארום...

שלמה'ל'ע האט אנגעהויבן צו ווייגן ביטערליך אויפן קול אן אויפהער... ער האט ממש נישט געקענט פארשטיין מיט זיין אינגן מח וויאזוי זיין טאטע האט אים געקענט דא איבערלאזן אליינס... זיינע באקן זענען געווארן דורכגענעצט. וועז זיין קול וואלט דערהערט געווארן דורך א שטיין וואלט עס זיכער צוגעגאנגען. די געווין איז געווען עפעס נישט א פשוטע.

עס ווערט שפעטער און שפעטער, און קיינער קומט נישט. דאס לעכטל אויפן עמוד הייבט זיך שוין אן צו פארלעשן... שלמה'ל'ע שפירט אז ער האלט עס נישט אויס. אויב איז זיין געוויין ביז יעצט געווען שרעקליך, איז עס געווארן קאטאסטראפאל!

מיטאמאל געט דאס לעכטל א צאפל אויף, וועלכע האט געלייגט עטוואס האפענונג אויף א פרישקייט. ער האט שוין געמיינט אז זיין טאטע קומט שוין... אבער ניין... ער איז נישטא...

צו אלע צרות האט זיך אראפגעלאזט א שטורעם אינדרויסן, עס האבן געבלאזן ווינטן, געבליצט און געדינערט, זיין נשמה איז געהאנגן אויף א האר. א קליין קינד אינמיטן א גרויסן וועלט אן קיין שום הילף!

וויפיל קען מען דען וויינען? שפעט שפעט ביינאכט האט אים זיין אינגן מח דיקטירט צו עפענען דאס טירל פון בית המדרש און ארויסגיין פראבירן זיין מזל. ער הייבט אן צו שפאצירן אין די שרעקליכע וועטער.

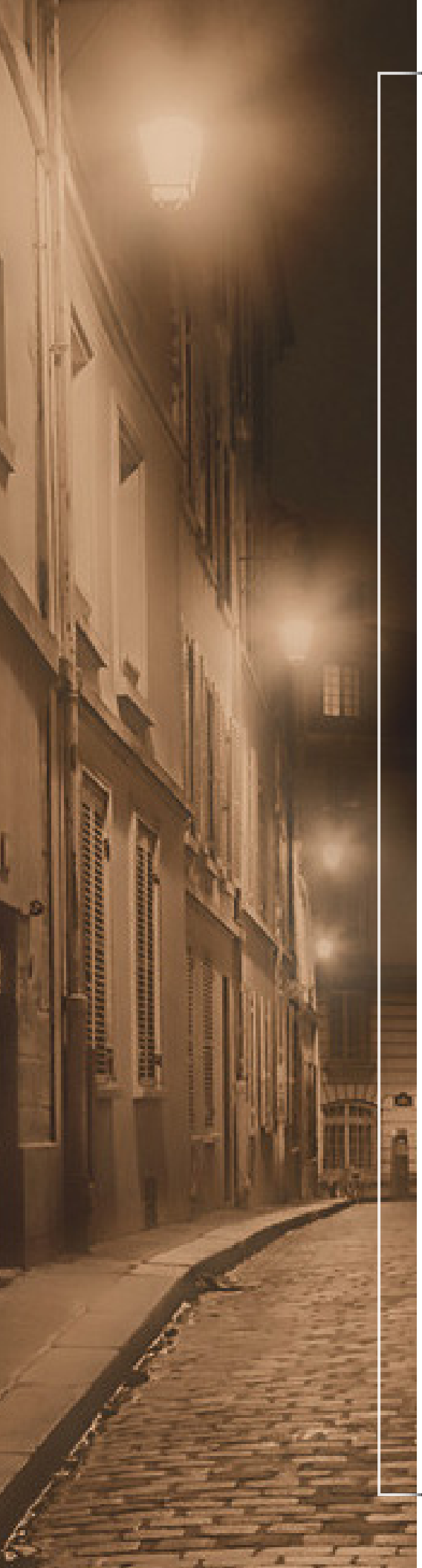
פונדערווייטנס זעט ער א פאליצי מאן אונטער א דעכל, ער נעמט זיך דרייסט און גייט צו און פרעגט אים "אנטשולדיגט, דו ווייסט אפשר וואו מיין טאטע איז?". דער פאליצי מאן קוקט אן דאס קינד מיט וואונדער, ער צולאכט זיך: זיך אים נישט, דו וועסט קיינמאל נישט ענדיגן. אז דו ווייסט וואו ער איז וועל איך דיך קענען זאגן וויאזוי מען קומט אן אהין. יעצט ווייסטו דאך גארנישט. "גיי צוריק שעפעלע אין בעט אריין"...

ער קומט צוריק אין שול, ער וויל אזוי שטארק זעהן טאטי, ער וויל אים אזוי שטארק געפונען. וואו קען מען זיך וועגדן?

ער האט געווארט און געווארט, און ליידער גארנישט דערווארט! זיין הארץ איז געווארן ווי א שטיין אן קיין געפיל. וויינען האט ער מער נישט געקענט, זיינע טערערן זענען אויסגערינען אין פולקאמען זין פון ווארט.

ער האט זיך אינגאנצן מייאש געווען פון זיין לעבן. ער האט מער קיינמאל נישט ערווארטעט צו זען זיין אייגענע טאטע. ער האט אנגעהויבן צו גיין וויאזוי די מצב האט אים געפירט.

צענדליגער יארן שפעטער וועז ער האט שוין לאנג נישט געזוכט, שפאצירנדיג אמאל אין ארץ ישראל דערזעט ער א געשטאלט... ער איז געפאלן חלשות.... זיי האבן זיך ארומגענומען און געקישט אויף א פארנעם וואס דאס פאפיר וועט נישט קענען באשרייבן. זיי האבן זיך צוריק פאראיניגט...

אט דאס האט פאסירט מיט כנסת ישראל און זייער געטרייע פאטער....

איך האב געווארט און געווארט
אין בית מדרש אין א ווינקל,
דאס לעכטל אויפן עמוד
האט געטאנצט דעם לעצטן טאנץ.

אט האט זיך עס פארלאשן-
עס איז געווארן טונקל,
אט האט זיך עס צופלאקערט-
מיט גאר א נייע גלאנץ.

איך האב געווארט אין געווארט
ווען גייט דאס קומען,
איך האב אזוי געוואלט דיר זען,
אזוי געוואלט געפינען,

איך האב געווארט און געווארט
אזוי א גאנצע נאכט.
און געווארט און געווארט
און גארנישט נישט זיך דערווארט...

איך האב געזוכט און געזוכט
אין שטורעם און אין רעגן,
אין גאלדענעם פארנאכטס,
אין זילבערנעם פארטאג...

איך האב געפרעגט און געפרעגט
די היטער'ס אויף די וועגן...
כאכא... זיי האבן זיך צולאכט
און גארנישט מיר געזאגט....

איך האב געזוכט און געזוכט
טרערן פלעגן רונען,
איך האב אזוי געוואלט זיר זען...
אזוי געוואלט געפינען...

איך האב געזוכט און געזוכט
אזוי א גאנצע נאכט
און געזוכט און געווארט,
און גארנישט נישט דערווארט.

ווען האב איך דיר געזען?!
ווען האב איך דיר געפונען?!
ווען איך האב שוין נישט געזוכט,
און נישט געווארט שוין מער...

ווען טרערן פון מיין אויגן
זענען שוין נישט גערונען.
פון בענקשאפט איז מיין הארץ-
געווארן ווי א שטיין.

דערזען האב איך דיין געשטאלט
אזוי ווי אין א חלום...
ווי א הערש עס לויפט אין וואלד-
"כעופר האילים..."

אזוי אנטלויפסטו מיר
און קערסט זיך אום צוריק,
מיט ליבשאפט אן א שיעור,
פון דיין פאטערליכן בליק...

על משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי; בקשתיו ולא מצאתיו.

אקומה נא ואסובבה בעיר, בשוקים וברחבות

אבקשה את שאהבה נפשי; בקשתיו ולא מצאתיו.

מצאוני השמרים הסבבים בעיר.... כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי את שאהבה נפשי... אחזתיו ולא ארפנו עד שהביאתיו אל בית אמי ואל-חדר הורתי....

מצאני השמרים הסבבים בעיר... הכוני פצעוני נשאו את רדידי מעלי שמרי החמות

שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה....

ברח דודי ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי בשמים.